

A CINQUANTA-QUATRE SEGONS DEL DESTÍ NO EM DESTORBEU

UN CONTE DE MÀRIUS MOLLÀ

Una bala lleugerament supersònica disparada a l'aire surt del canó d'una pistola potent a uns quatre-cents metres per segon, 1.440 km/h. Calculant-li un ascens vertical d'uns tres quilòmetres —el projectil acabarà frenat per la força de la gravetat i el frec amb l'aire—, es tradueix en una bala escadussera d'uns deu grams que, partint del punt més alt de la seva trajectòria, s'accelerará en direcció perpendicular al terra fins a atènyer una velocitat terminal un xic per damunt dels dos-cents quilòmetres per hora. Una massa tan petita a tal velocitat impactarà de tornada amb una energia capaç d'esberlar allò primer que toqui. I la dada més interessant en aquesta història: trigarà a tornar a baixar cinquanta-quatre segons.

El noi s'ha carregat una dotzena d'estrangers, *infidels* en diu ell. Segur que sap de què parla?

Amb la seva actuació, el brètol ha cavat la seva pròpia tomba; el problema és que ens arrossega a nosaltres amb ell. S'ha fet fort a casa seva, un tercer pis. Al principi ha cridat que no havia fet altra cosa que justícia, que no es penedia de res, que algú havia de prendre la iniciativa i que sort que ells hi són.

Ells.

Aquest mot ha posat els capitostos en estat d'alerta màxima; els deuen haver brillat els ulls només de pensar que podien tibar d'aquell fil i accedir a més sonats, vés a saber si a algun líder i tot. L'obsessió del moment, la paranoia de les autoritats, l'organització responsable de l'amenaça més fosca i misteriosa a l'estabilitat del primer món...

Quan el noi s'ha adonat que havíem agafat posicions ha deixat de cridar, no fos que delatés amb massa claredat en quin punt de l'habitatge es trobava. Al meu entendre potser és un inadaptat, però de ben segur que no és ruc. En cinc minuts ha fet sortir tots els veïns de l'edifici i a partir d'aquell moment deu estar campant a pler per allà dins localitzant punts estratègics de defensa i atac.

I amb el silenci han començat a arribar els problemes... Fins fa poc tot han estat persecucions, velocitat i esquitxos d'adrenalina; ara cal tàctica, pensar el mínim necessari i acatar ordres sense fer-ne qüestió ni, és clar, atabalar-se. En Jacques i jo hem estat destinats a ran de terra, parapetats darrera un muret poc més que insignificant. No és un mal punt però la posició, estirats de bocaterrosa, ha esdevingut incòmoda al cap de poca estona.

La ràdio ha crepitat.

—Jacques, l'Esteban està ben cobert? —hem sentit per sengles auriculars invisibles.

—Cobert. Si aquest ximple treu el nas quasi el tocaré jo abans que l'Esteban li posi la mira de l'òptica a sobre.

—Ni parlar-ne. —Ha semblat que el comandament es feia càrrec immediatament del perill que significava la ràbia d'en Jacques.— A totes les unitats de franc Tiradors, que a ningú no se li acudeixi prendre cap decisió impulsiva. Volem aquest paio viu. Repeteixo: el vull viu —va sentenciar—. Si no li donem la possibilitat de garlar, ens tallen els ous a tots. Ho heu entès bé?

La ràdio ha espetarregat un cop més i ha tornat la calma.

L'Esteban sóc jo. Vaig néixer en un petit poble del Pirineu francès i, encara que no va ser fàcil, vaig aconseguir fer una carrera militar impecable gràcies al meu do. El pare era al poble una de les poques persones amb prou pebrots per desafiar la prohibició de la caça major furtiva; venia d'una família de bosquerols als quals ningú no els havia de dir quins animals podien matar i quins no; tant se valia si es tractava d'isards, senglars, llops o óssos. Si al meu pare li semblava que n'hi havia massa, allà ens plantàvem ell i jo afinant la punteria. I a fe de Déu que la meua va resultar ser excepcional. Quin pols aquest fill de puta, deia mon pare, quin pols!

En un determinat moment de l'espera s'ha vist moviment humà darrere d'una de les finestres obertes; deixen voleiar unes cortines brutes que ens despisten d'allò més. Tothom s'ha tensat, però les paraules admonitòries del comandament en cap encara ressonaven i ningú no ha gosat fer res. Jo tenia el dit al gallet del fusell i ni l'he mogut perquè amb la mira tot just apuntava una sanefa d'un d'aquells llençols plens de ronya.

No s'ha tornat a veure l'ombra. Espera que esperaràs. Aquest moment és el pitjor per a un franc-tirador —no hi fa res que sigui d'elit o un aprenent— perquè l'entumiment dels membres, el cervell i la vista és l'enemic de l'agilitat que necessita tot el cos funcionant com un rellotge durant la fracció de segon convenient. En Jacques, al meu costat, també sent l'efecte de la immobilitat, però el seu cas és diferent: a l'hora de cobrir, qualsevol ràfega de trets se'n fot de la precisió. Pot disparar desesperat com un energumen fotent-ho tot enlaire a metres de l'objectiu i normalment l'agressor ja es caga de por. A la muntanya lluitava contra l'entumiment movent-me de tant en tant, però, és clar, allà no m'hi jugava la vida. A l'acadèmia sí que ens duïen al límit; ens ensenyaven a ser eficaços fins i tot després d'hores i hores d'espera. Cadascú s'hi adaptava com millor li sortia de dins. Jo, es pot dir que vaig aprendre a quasi dormir mantenint només la vista mínimament centrada; si no em destorba res i aconseguixo veure l'objectiu encara que sigui només un instant, el cos em reacciona com un ressort de precisió: clic i encert.

—La unitat èpsilon ha detectat ara moviment al segon pis —va dir la ràdio—. Estigueu alerta. Per si durant l'estona que fa que no em senti se us ha assecat el cervell, recordo als franc-tiradors que no pretenem un abatiment total. Repeteixo: NO volem un abatiment total. Si algú contravé aquesta ordre juro per Déu que el cardo fora de la unitat, del cos i del país. Esteu avisats. No és broma; ens l'estem jugant, nois. Això ja està sortint a les notícies de mig món.

Han passat hores d'ençà de l'últim albirament i tot està quiet. Ja estem conscienciats a més no poder que no volem un abatiment total, que és com es coneix la designació de tirar a matar (al cap, al cor o a les cervicals si es disposa de munició explosiva que separa la testa del cos talment el coll fos de mantega). Jo em sento infinitament més neguitós pensant en l'abatiment parcial que no pas si haguéssim rebut l'ordre més dràstica. *Quasi matar* no vol dir res per a mi... Amb el pare, o matava o em penjava el fusell a l'espatlla; no hi havia mitges tintes. A cap camperol no se li acudiria mai sortir a ferir un animal. A l'acadèmia tampoc havia estat una prioritat dels ensenyaments; la precisió sí, però no els abatiments parcials. I a mi que m'expliquin quina possibilitat d'abatiment parcial tinc quan a un guillat li veig només el cap, per exemple. Li arrenco una orella? El con d'expansió que arrossega una bala normal de fusell se li enduria a la velocitat del so l'orella i mitja cara sencera al seu pas.

M'agrada treballar al cos especial de la policia; no fa ni un any que hi vaig entrar i el meu objectiu és poder jubilar-m'hi; no desitjo res més: un bon sou, intervenir en la majoria de les operacions des d'una distància prudencial i fer bon ús d'aquest pols meu, excepcional segons m'ho reconeixen fins i tot els companys. Un destí clar i poc complicat malgrat allò a què ens dediquem. Vaig conèixer una noia no fa gaire i hem començat a fer plans ara que ja em veig en una certa estabilitat. Això m'il·lusiona. Per això no vull fallar. I per això aquesta angúnia. Sempre hi ha l'opció d'abstenir-me de fer res; si no disparo no puc errar... Però si no dispareu surt a l'informe; tothom se n'assabenta i la confiança s'esfondra com un castell de cartes. I errar expressament no és pas una opció millor: per a un franc-tirador d'elit és com demanar a crits una degradació automàtica fins a la cua del rànquing d'encerts.

Abatiment parcial. M'havia de tocar a mi, hòstia puta.

—Bé nois, això està durant massa. Balleu una mica? —la veu del comandament fa una pausa abans d'endurir-se—: Jacques, vosaltres teniu posició frontal. Tret de pistola a l'aire i franc-tiradors a punt per si el blanc respon al reclam, d'acord? Anem a provar-ho.

—D'acord. Rebut.

—A punt Esteban? —em pregunta al cap d'uns segons en Jacques en un xiuxiueig.

Jo forço un estirament del coll a dreta i esquerra, torno a posar l'ull a l'òptica i acarono el gallet.

—Endavant.

En Jacques obre la tanca de la cartutxera. Treu l'automàtica, apunta a l'aire i dispara.

La vida es divideix en dos en aquest precís instant: l'escena congelada davant l'edifici amb la terrible espera delerosa d'algun moviment i... la vida de la bala que en Jacques acaba de disparar.

Passen els primers segons. Imagino l'objectiu preguntant-se què ha passat. Segur que s'està movent d'allà on es trobi. Agafa l'arma o les armes de què disposa i es dirigeix a algun dels punts de guaita que deu haver triat en les últimes hores. Vés a saber quin. Es mou lentament i amb prudència, és clar.

La bala ja ha arribat al punt àlgid de la seva trajectòria. S'atura i sembla com si vacil·lés què toca fer. Baixar, és clar; no pot fer altra cosa. Es deixa bressolar, doncs, en un moment d'aparent levitació i emprèn el descens només afectada per l'acceleració de la gravetat: nou coma vuit metres per segon al quadrat fins que assoleixi la velocitat terminal que el frec amb l'aire li permetrà. Un, dos, tres, quatre...

Encara no es percep cap canvi en l'escenari. Només cortines que continuen voletejant lleument amb la mica d'aire. El cervell em treballa a mil per hora. Abatiment parcial. De moment mantinc els nervis temperats; si ho veig clar premo el gallet, altrament no el premo. No em destorbeu, si us plau. Només l'objectiu i jo. No em destorbeu.

Continua el silenci. Vint-i-cinc, vint-i-sis, vint-i-set...

La bala ja baixa a velocitat constant. Si tingués ulls de plom veuria en el punt focal una parella de policies apostats a terra, immòbils. Però no en té; només baixa en un moviment vertical rectilini quasi perfecte, es limita a tallar l'aire amb la seva forma aerodinàmica.

Trenta-quatre, trenta-cinc, trenta-sis...

Una ombra apareix tímida elevant-se, a poc a poc, per damunt de l'ampit d'una de les finestres. La cortina que la cobreix no aconsegueix amagar del tot aquest moviment quasi imperceptible. Hi adreço la mira i el punt central dels regles ja apunta l'ombra. L'índex se'm fixa inconscientment al gallet a l'espera de l'ordre final del cervell. Ara estem sols; la decisió és meva. No em destorbeu, si us plau.

Cinquanta-un, cinquanta-dos, cinquanta-tres...

Un impacte contundent a pocs pams de mi em fa saltar els nervis i totes les alarmes. Em sento morir, incapaç de contenir el moviment del dit. Salten esquerdills de ciment. Què cony ha estat això? El molt desgraciat em dispara? M'heu destorbat, hòstia! El cervell ha donat una ordre incontestable i ja ha sortit el meu tret. I amb ell l'encert: abatiment total indiscutible. I, amb l'encert... el meu malaurat i refotut destí.

Putxa merda, m'heu destorbat.

MÀRIUS MOLLÀ I ROCA (Igualada, 1966) és enginyer industrial i treballa en la millora de la competitivitat de les empreses catalanes, en les quals creu fermament. Recentment ha destapat que està darrera el pseudònim Andrés Vidal, autor de *La herencia de la tierra*, *El somni de la ciutat* i *El mar de los Hombres libres*. La seva passió són les bones històries ben explicades.

Aquest conte va ser inspirat pels luctuosos esdeveniments de l'«Assassí de Tolosa de Llenguadoc», Mohamed Merah, i l'assalt a l'apartament on s'havia atrinxerat el 21 de març de 2012.